

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
АПЕЛАЦИОНИ СУД БРЧКО ДИСТРИКТА
БОСНЕ И ХЕРЦЕГОВИНЕ
Број: 96 о К 117722 20 Кж
Брчко, 04.06.2020. године

У ИМЕ БРЧКО ДИСТРИКТА БОСНЕ И ХЕРЦЕГОВИНЕ !

Апелациони суд Брчко дистрикта Босне и Херцеговине у вијећу састављеном од судија Зијада Кадрић као предсједника вијећа, Срђана Недић и Јосипе Луцић као чланова вијећа, уз учествовање Љиљане Лукић као записничара, у кривичном предмету против оптуженог Б.М. из Б., због кривичног дјела Избјегавање издржавања из члана 219. став 1. Кривичног закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине („Службени гласник Брчко дистрикта Босне и Херцеговине“, број 33/13, 26/16 и 13/17), одлучујући о жалби браниоца оптуженог Мирка Симић, адвоката из Брчког и оптуженог, поднесеним против пресуде Основног суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине број 96 о К 117722 19 К од 19.04.2019. године, након јавне сједнице вијећа одржане дана 04.06.2020. године, у присуству тужиоца Тужилаштва Брчко дистрикта Босне и Херцеговине Шејле Дрпљанин, оптуженог и браниоца оптуженог, донио је

ПРЕСУДУ

Одбијају се као неосноване жалбе браниоца оптуженог и оптуженог Б.М. и потврђује пресуда Основног суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине број 96 о К 117722 19 К од 19.04.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине број 96 о К 117722 19 К од 19.04.2019. године, оптужени Б.М., оглашен је кривим да је радњама описаним у изреци те пресуде починио кривично дјело Избјегавање издржавања из члана 219. став 1. Кривичног закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, па му је суд, примјеном чланова 60., 61. и 62. истог закона изрекао условну осуду, којом му је утврдио казну затвора у трајању од 2 (два) мјесеца, која се неће извршити уколико у року од 2 (двје) године не почини ново кривично дјело и уколико у року од 2 (двје) године у цјелости измири

доспјеле обавезе, те убудуће уредно настави плаћати издржавање за малољетну дјецу на коју је обавезан правоснажном и извршном пресудом Основног суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине број 96 о П 097094 16 П од 20.03.2017. године.

На основу члана 188. став 1. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине („Службени гласник Брчко дистрикта Босне и Херцеговине“ број 34/13, 27/14 и 3/19) оптужени је обавезан да плати паушал за рад суда у износу од 100,00 КМ у року од 15 дана по правоснажности пресуде под пријетњом принудног извршења.

Против наведене пресуде жалбу су поднијели бранилац оптуженог Мирко Симић (у даљем тексту бранилац оптуженог) и оптужени.

Бранилац оптуженог жалбу је поднио због:

- битне повреде одредаба кривичног поступка,
- повреде Кривичног закона,
- погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и
- одлуке о трошковима кривичног поступка,

Бранилац је предложио да овај суд жалбу уважи и побијану пресуду преиначи и оптуженог ослободи од одговорности, те ослободи од плаћања трошкова кривичног поступка или опреза ради да побијану пресуду у цјелини укине и сам отвори претрес и донесе одлуку у овом предмету.

Оптужени Б.М. жалбу је поднио због:

- битне повреде одредаба кривичног поступка,
- повреде Кривичног закона,
- погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и
- одлуке о трошковима кривичног поступка.

На крају жалбе оптужени је предложио да овај суд уважи жалбу, побијану пресуду преиначи и ослободи га од одговорности, те ослободи од плаћања трошкова поступка или опреза ради да побијану пресуду у цјелини укине и сам отвори претрес и донесе одлуку у овом предмету. Оптужени је дана 22.11.2019. године извршио допуну горе наведене жалбе у прилогу које је доставио копију радне књижице и копију контролног картона о пријављивању незапосленог лица.

Тужилаштво Брчко дистрикта Босне и Херцеговине (у даљем тексту тужилац) поднијело је одговор на жалбу и на допуну жалбе оптуженог, па је предложило да овај суд жалбу оптуженог одбије као неосновану, те пресуду Основног суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине број 96 о К 117722 19 К од 19.04.2019. године потврди у цјелости.

На јавној сједници вијећа овог суда одржаној дана 04.06.2020. године бранилац оптуженог је изјавио да остаје код свих навода у жалби, а што је истакао у завршној ријечи. Бранилац сматра да не постоји кривично дјело, јер не постоји рјешење о извршењу и можда се ради о кривичном дјелу прописаном неким другим законом. Наведене радње не представљају кривично дјело и нема никакве последице, те остаје код приједлога у жалби.

Оптужени Б.М. је изјавио да се очито ради о неправди, због пристрасности правосуђа јер им је пријавитељица колегиница, па је утицала на упосленике суда. Такође наводи да су се искази свједока прихватили „здрово за готово“ и да му пријавитељица није давала рачун на који би вршио уплате, те да са њом нема никакве комуникације и да су њени наводи из пријаве контрадикторни. У његово име је његов отац давао одређен новац на име издржавања, а да је његова бивша супруга злоупотребљавала дјецу и да су му дјеца након суђења рекла да су тако морали рећи током суђења. Наводи да није запослен, те да није радио ни у том периоду, да не бјежи да издржава своју дјецу, те да је преплатио износ за издржавање дјеце.

Тужилац је изјавила да су жалбе браниоца оптуженог и оптуженог скоро идентичне, па се није посебно освртала на жалбу браниоца, а да је дала одговор на жалбу коју је поднио оптужени, те је истакла да жалбе нису основане.

Овај суд је испитао побијану пресуду у складу са чланом 306. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, односно у оном дијелу који се побија жалбом, а по службеној дужности да ли је на штету оптуженог повријеђен Кривични закон, након чега је одлучио као у изреци ове одлуке из следећих разлога:

Жалбе браниоца оптуженог и оптуженог су неосноване.

ЖАЛБА БРАНИОЦА ОПТУЖЕНОГ

Разматрајући жалбу браниоца Мирка Симић и наводе у истој, овај суд је закључио да је иста неоснована, јер је у погледу жалбених основа изостала увјерљива аргументација да је првостепени суд приликом доношења побијане пресуде починио пропусте и повреде како Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, тако и Кривичног закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине. Побијана пресуда и образложење исте нису оставили простора за основаност приговора којима се жели довести у питање законитост и правилност одлуке којом је оптужени оглашен кривим да

је починио кривично дјело за које се терети у вријеме и на начин описан у изреци побијане одлуке.

Неаргументована је тврдња браниоца да је првостепени суд починио битну повреду одредба кривичног поступка из члана 297. став 1. тачка ј. и став 2. у вези са чланом 15., 16. и 290. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине. Бранилац наведене повреде види у томе да је првостепени суд одлуку о кривици оптуженог донио на начин што је прихватио исказе свједока, односно његове малољетне дјеце М.М. и Н.М., те бивше супруге оптуженог, а које околности су ирелевантне за одлуку у погледу кривичне одговорности, те да није постављен имовинскоправни захтјев од стране бивше супруге оптуженог. Из образложења побијане одлуке произилази да је првостепени суд приликом утврђивања чињеничног стања извео све доказе који су предложени током доказног поступка, укратко указао на исказе саслушаних свједока, подсјетио на материјалну документацију, а потом навео да је прихватио проведене доказе и на основу истих утврдио правно релевантне и одлучне чињенице. С тим у вези у складу са одредбом члана 15. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине суд је извршио слободну оцјену доказа, те их истовремено у складу са одредбом члана 281. став 2. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине цијенио појединачно и у вези са осталим доказима и на основу такве оцјене извео закључак да ли су одлучне чињенице доказане. На основу тако проведеног доказног поступка и оцјене доказа суд је правилно и потпуно утврдио све правнорелевантне и одлучне чињенице и на исте правилно примијенио одредбе Кривичног закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине и закључио да је оптужени починио кривично дјело за које се терети на начин описан у изреци пресуде. О томе првостепени суд говори на страни трећој, четвртој и петој страни, гдје подсјећа на проведене доказе и врши анализу наведених доказа. На страни седмој образложења, првостепени суд даје детаљне разлоге зашто је прихватио исказе свједока Г.М. као и исказе малољетне М.М. и малољетног Н.М., истовремено доводећи их у везу са материјалном документацијом на основу које је закључио да је оптужени починио кривично дјело за које се терети.

При томе, у складу са одредбом члана 16. ставом 2. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, тужилац је током доказног поступка на основу презентованих доказа успио да докаже кривицу оптуженог, тако да се ни приговор повреде одредбе члана 16. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине не може прихватити као аргументован. Бранилац наводи да током поступка није постављен одштетни захтјев према оптуженом, међутим, такав навод се не може прихватити из разлога јер је свједок Г.М., односно бивша супруга оптуженог, између осталог, изјавила да је

заинтересована да оптужени почне са давањем издржавања за заједничку дјецу. Управо то је и био разлог да поднесе кривичну пријаву против оптуженог, јер је пресудом Основног суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине број 96 о П 097094 16 П од 20.03.2017. године Б.М. обавезан да на руке тужитељице Г.М. плаћа износ од по 100,00 КМ мјесечно за свако дијете, почев од 13.05.2016. године, као дана подношења тужбе, до петог у мјесецу, па убудуће, док за то постоје законски разлози или до друге одлуке суда. С тим у вези, очигледно је да је Г.М. била изричита да жели да јој се на име издржавања плаћа износ на који је оптужени обавезан напријед наведеном судском пресудом.

Бранилац оспорава да је суд морао утврдити колико је у цијелости доспјела неизмирена обавеза и да је то тужилац морао доказати и не само кривицу оптуженог и да се на околности износа издржавања за малодобну дјецу морало провести вјештачење. Првостепени суд је, као и што наводи на страни седмој образложења одлуке, правилно утврдио износ који је оптужени дужан да исплати на име издржавања своје малодобне дјеце, а који износ је наведен и у изреци одлуке, јер се једноставним збрајањем, како то и првостепени суд наводи, лако може утврдити да се ради о дугованом износу од 6.400,00 КМ. Наиме, очигледно је да се не ради о некој сложеној радњи која би изискивала потребу ангажовања и одређивање вјештака, као што бранилац закључује. Подсјећања ради, на основу члана 95. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине вјештачење се одређује када за утврђивање или оцјене неке важне чињенице треба прибавити налаз и мишљење лица која располажу потребним стручним знањем. У конкретном случају ради се, као што и првостепени суд правилно закључује, о једноставном збрајању износа на које је оптужен био дужан да плати на име издржавања своје дјеце, почев од 13.05.2016. године, како је то и наведено у пресуди од 20.03.2017. године којом је разведен брак између оптуженог и његове бивше супруге. Надаље, уколико је бранилац сматрао да је за утврђивање наведене чињенице нужно провести поступак вјештачења у складу са одредбом члана 269. став 1. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине као бранилац имао је могућност да ангажује вјештака одређене струке ако је сматрао да је за то потребно знање у мјери којим не располаже ни суд, па ни бранилац. Међутим, како се ради о једноставном сабирању дугованих износа које је оптужени требао да плати на име издржавања своје дјеце, што је током доказног поступка са сигурношћу утврђено, правилно је поступио првостепени суд када је утврдио да је оптужени дужан да на име неплаћених износа за издржавање своје дјеце за наведени период износ од 6.400,00 КМ.

Није бранилац у праву када тврди да првостепени суд није дао разлоге зашто сматра да је оптужени одговоран и зашто га је огласио

кривим. Првостепени суд је у образложењу навео ваљане разлоге и указао на основу којих проведених и поузданих доказа је утврдио да је оптужени починио кривично дјело, односно да су његовим радњама садржана сва обиљежја бића кривичног дјела Избјегавање издржавања из члана 219. став 1. Кривичног закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, јер је на начин описан у изреци пресуде избјегавао да даје издржававање за лица, односно своју малољетну дјецу коју је дужан да издржава на основу већ спомињане извршне судске одлуке, то јест пресуде број 96 о П 097094 16 П од 20.03.2017. године, којом је разведен брак између оптуженог и његове бивше супруге и ставом трећим изреке пресуде обавезан да даје наведено издржававање. На те околности, на страни седмој, првостепени суд описује на који начин је оптужени избјегавао, односно предузео радње да избјегава давање издржавања за своју дјецу, будући да исто није ни давао. Тако је свој двособан стан величине 59 м² поклатио својој мајци Н.М.1 и да он живи у том стану сам, те да је свој путнички аутомобил марке „Ауди А3“ поклатио својој мајци, те да исто користи он лично, а које чињенице су утврђене извршеним адекватним провјерама, о чему првостепени суд говори и даје ваљане и аргументоване разлоге на страни седмој образложења. Наведене радње у погледу своје имовине оптужени је предузео управо с намјером како би своје имовно стање приказао као лоше и онемогућио принудну наплату на својој имовини, односно на свом стану и возилу преносећи исте на своју мајку, а при томе уз задржано право располагања на истима. Погрешан је закључак браниоца да је радња описана у изреци, односно наведене радње не представљају кривично дјело, већ да то представља кривично дјело недавање издржавања прописано неким другим кривичним законом, односно Кривичним законом Републике Србије чланом 195., гдје радња извршења кривичног дјела представља само недавање издржавања. Наведени став браниоца оптуженог је, по оцјени овог суда, потпуно погрешан. Радње које су наведене и описане у изреци побијане одлуке, а које је оптужени предузео садрже у потпуности сва обиљежја бића кривичног дјела за које је оглашен кривим, јер је оптужени на наведени начин избјегавао да даје издржававање лица која је на основу извршне судске одлуке дужан да издржава. Непотребно се бранилац позива на одредбе другог кривичног закона, који на различит начин прописује наведено кривично дјело. Када би се прихватио наведени став браниоца, онда радње које је предузео оптужени у циљу избјегавања издржавања биле би допуштене и не би представљале кривично дјело, па би лица, у конкретном случају малољетна дјеца, практично остала без правне заштите, а што се не може прихватити као правилан став на којем бранилац неаргументовано потенцира.

Приговара се даље у жалби од стране браниоца да првостепени суд није правилно разумио суштину бића кривичног дјела за које је

оптужени оглашен кривим, те тврди да је бивша супруга оптуженог морала покренути извршни поступак, па тек ако у том поступку не би успјела, онда би био остварен елемент бића кривичног дјела за које се оптужени терети. Наведени став браниоца је погрешан јер процедура покретања извршеног поступка не представља елемент кривичног дјела Избјегавање издржавања из члана 219. став 1. Кривичног закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине за које се оптужени терети, што произилази из самог садржаја законског обиљежја наведеног кривичног дјела. На наведеној тврдњи као и бранилац инсиситра и оптужени очигледно погрешно сматрајући да је било за остварење обиљежја бића кривичног дјела за које се терети нужно покренути поступак извршења на основу извршене исправе тј. пресуде Основног суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине број 96 о П 097094 16 П од 20.03.2017. године којом је утврђена обавеза оптуженог у погледу доприноса за издржавање његове малољетне дјеце. Ни за првостепени, а ни за овај суд није спорно да не постоји правоснажно и извршно рјешење на имовини оптуженог као што и бранилац у жалби наводи. Међутим, таква врста одлуке није ни нужно да постоји да би се остварила обиљежја бића кривичног дјела за које је оптужени оглашен кривим. С тим у вези правилан је закључак првостепеног суда да не прихвати став одбране да је Г.М. морала покренути прије свега извршни поступак према оптуженом ради покушаја реализације утврђених обавеза од стране оптуженог које има према својој малољетној дјечи, а у виду давања доприноса за издржавање. Као што и првостепени суд закључује евентуално покретање извршног поступка би само свједока Г.М. излагало додатним трошковима који захтијевају новчана средства која су јој нужна за издржавање њене дјеце, а по оцјени овог суда и одуговлачило би поступак што свакако не би било рационално, код сазнања да је оптужени на наведени начин поступио са својом имовином, односно станом и возилом који би могли бити предмет извршења. И по оцјени овог суда било би крајње нерационално покретање извршног поступка за који се унапред са сигурношћу зна да не би дао никакве резултате у погледу наплате новчаног дуговања које оптужени има на име издржавања своје дјеце, а које није давао у периоду ни на начин како је то обавезан правоснажном судском одлуком у парничном поступку. Такође, погрешан је закључак браниоца оптуженог да у конкретном случају није уопште наступила последица као обиљежје кривичног дјела које се оптуженом ставља на терет, јер је према браниоцу остало непознато да ли би се у извршном поступку потраживања дјеца намирила, наравно под условом како бранилац наводи да потраживање уопште постоји и да га оптужени није измирио.

Неаргументоване су тврдње браниоца да је током доказног поступка доказано да је оптужени измирио сва своја дуговања те да је то признала и његова бивша супруга и да то првостепени суд наводно

није узео у обзир. Докази од стране одбране који би поткрепили наведену тврдњу браниоца нису проведени током доказног поступка, нити је свједок Г.М., бивша супруга оптуженог признала да је оптужени измирио своја дуговања према дјечи на име издржавања. Па управо због таквог понашања оптуженог, а које се огледа у чињеници да није давао издржавање за своју дјецу на које је обавезан правоснажном судском одлуком, те да је предузео радње да би избјегао евентуално покретање извршног поступка на својој имовини, свједок Г.М. је и поднијела кривичну пријаву против оптуженог. Током доказног поступка су као што је већ речено саслушани поред Г.М. и М.М. и Н.М., заједничка дјеца оптуженог и Г.М., те су потврдили да њихов тата не даје алиментацију за њихово издржавање од почетка како су се њихови тата и мама развели. Како је на све те околности првостепени суд дао увјерљиве и аргументоване разлоге неоснован је приговор браниоца да је изрека пресуде противрјечна сама себи и разлозима пресуде, те да првостепени суд није дао разлоге зашто је донио одлуку као у изреци. Такве тврдње браниоца су по оцјени овог суда потпуно неаргументоване, а што најбоље произилази из образложења одлуке од стране првостепеног суда, па се није могао ни прихватити приговор браниоца битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 297. став 1. тачка ј) Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине односно тврдња да је изрека пресуде неразумљива, противрјечна сама себи и да пресуда не садржи разлоге.

Надаље бранилац неаргументовано тврди да се првостепени суд претворио у наплатиоца законског издржавања и умјесто да се то остварује по правилима судског извршног поступка, одлучено је да се то уради у кривичном поступку по мишљењу браниоца из непознатих разлога. Као што је већ напријед речено, а будући да се жалбом браниоца оптуженог у том дијелу највише инсистира није било нужно покретање извршног поступка као што бранилац погрешно закључује па да би евентуално тек онда уколико се не би успјело извршним поступком била остварена обиљежја бића кривичног дјела за које је оптужени оглашен кривим. Овај суд за разлику од браниоца не сматра ништа симптоматичним у томе што је тужилац предложио, а суд прихватио да се током доказног поступка као свједоци саслушају дјеца бивших брачних другова тј. оптуженог и Г.М. кћерка М.М. и син Н.М. Наиме, свједок психолог Д.Л. је прије свједочења обавила разговор са малољетном М.М. и Н.М. и утврдила да је њихова социјална и емотивна зрелост у складу са њиховим годинама и да нису уочена никаква ограничења у интелектуалној и социјално ефикасности која би онемогућила прикупљање изјаве од дјече. Надаље, током доказног поступка када су малољетни М.М. и Н.М. давали своје исказе прописно су упозорени на значај свједочења као и могућношћу да ускрате свој исказ будући да им је оптужени отац, односно да спадају у категорију

лица која у складу са чланом 83. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине могу одбити свједочење. Из њихових разговора како са тонских записа тако и сачињених транскрипта произилази да су дјеца схватила значај свједочења, да су изјавила да желе да свједоче и са истима је било врло лако успоставити комуникацију будући да су веома елоквентна и вољна да дају одговоре на питања која су им постављена, те је у том тону и прошло њихово свједочење. Имајући то све у виду ни првостепени, а ни овај суд није видио никакву ни сметњу ни било какву неправилност и незаконитост у томе што су малољетна дјеца бивших брачних супружника свједочила током доказног поступка. Такође треба имати у виду да је свједочење проведено у складу са одредбама Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, те у складу са одредбом 186. став 4. Закона о заштити и поступању са дјецом и малољетницима у кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине („Службени гласник Брчко дистрикта Босне и Херцеговине“, број 44/11), те је саслушање проведено у присуству стручне особе односно психолога за пружање помоћи и подршке лицима наведеног узраста.

Током поступка утврђивања свих правнорелевантних и одлучних чињеница првостепени суд се бавио и обликом виности оптуженог као његовом психичком односу према извршеном кривичном дјелу. Тако је правилно закључио да је оптужени кривично дјело починио за директним умишљајем, јер је био свјестан свога дјела и да је хтио његово извршење, а што произилази из предузетих радњи којима је остварио обиљежја кривичног дјела, а да при томе његова урачунљивост као елемент кривице није доведен у питање, а о чему првостепени суд говори на страни осмој побијане одлуке, тако да првостепена одлука није мањкава ни у том дијелу.

Након што је првостепени суд правилно и потпуно утврдио све правнорелевантне и одлучне чињенице на којима је засновао своје увјерење о кривици оптуженог, на тако правилно утврђено чињенично стање правилно је примијенио одредбе Кривичног закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине налазећи да је оптужени својим радњама које су доказане током доказног поступка у вријеме и на начин описан у изреци одлуке, остварио обиљежја бића кривичног дјела Избјегавање издржавања из члана 219. став 1. наведеног Закона, јер је избјегавао давање издржавања за лица која је на основу извршне судске одлуке односно правоснажне судске пресуде дужан издржавати, па се стога ни жалбени приговор повреде Кривичног закона није могао сматрати основаним.

Иако је бранилац као жалбени основ истакао и због одлуке о трошковима поступка не наводећи у погледу тог жалбеног основан

ниједан аргумент, овај суд је преиспитао одлуку и са аспекта тог жалбеног основа. Овај суд закључује да је првостепени суд правилно поступио када је на основу члана 188. став 1. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине обавезао оптуженог да плати на име трошкова поступка паушални износ од 100,00 КМ јер је наведеном одредбом прописано да ће суд оптуженог када огласи кривим, изрећи у пресуди да је дужан да надокнади трошкове кривичног поступка. Будући да је оптужени оглашен кривим правилно је поступио првостепени суд када га је обавезао да трошкове поступка и надокнади.

Имајући у виду проширено дејство жалбе из члана 308. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, будући да је бранилац жалбу поднио због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, те због повреде кривичног закона, а наведени жалбени основи у себи садрже и жалбу због одлуке о кривичноправној санкцији у корист оптуженог, овај суд је преиспитао одлуку и у том дијелу. Након тога овај суд је закључио да је првостепени суд и у погледу избора кривичноправне санкције коју је изрекао оптуженом правилно одлучио када се определијелио за условну осуду као мјеру упозорења јер је закључио да се упозорењем уз пријетњу казне може остварити сврха кривичноправних санкција изрицањем казне без њеног извршења, односно да извршење казне у конкретном случају није пријекно потребно ради кривичноправне заштите имајући у виду све олакшавајуће и отежавајуће околности које је суд у складу са чланом 49. Кривичног закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине утврдио као и сврху кажњавања прописану чланом 42. Кривичног закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине о чему је на страни осмој дао адекватне разлоге. Такође, правилно је првостепени суд одлучио када је поред утврђене казне затвора која се неће извршити ако оптужени у року од 2 (двије) године не почини ново кривично дјело извршење казне условио обавезом да у року од 2 (двије) године у цјелости измири своје доспјеле обавезе на име издржавања своје дјеце и убудуће уредно настави са плаћањем њиховог издржавања на које је обавезан правоснажном судском пресудом од 20.03.2017. године.

ЖАЛБА ОПТУЖЕНОГ

Преиспитујући жалбу коју је против првостепене пресуде поднио оптужени, као и допуну жалбе, овај суд је закључио да је жалба оптуженог у највећем дијелу идентична како у погледу жалбених основа, тако и у погледу садржаја и образложења жалбе коју је поднио бранилац, па у циљу избјегавања реченог приликом одговарања на наводе из жалбе браниоца оптуженог, суд ће се бавити само оним

наводима који нису идентични ономе што је садржано у жалби браниоца оптуженог.

Што се тиче закључка првостепеног суда да не прихвати став одбране оптуженог да бивша супруга оптуженог није претходно морала покретати извршни поступак, о чему је већ у предњем дијелу ове одлуке било ријечи, овај суд је такав став првостепеног суда прихватио као разложен и правилан те се не може прихватити приговор оптуженог да се ради о несувислом образложењу и тврдњи да се првостепени суд ставио на страну пријавиоца. Оптужени жели довести у питање и законитост доказа односно информација о његовој имовини којом располаже тврдећи да је његова бивша супруга Г.М. незаконито поступала и дошла до тих информација. Међутим, ако се сагледају докази који су презентовани током доказног поступка, а који се односе на имовину оптуженог, очигледно је да су сви материјални докази прибављени законито, односно да је Основни суд Брчко дистрикта Босне и Херцеговине наведене доказе доставио на захтјев тужилаштва и на захтјев полиције у прилог чему иду докази тужилаштва Д-1, Д-2, Д-3, Д-4 и Д-5 из којих се види да су наведене информације достављане на захтјев надлежног и овлашћеног органа односно Тужилаштва Брчко дистрикта Босне и Херцеговине и да се у таквој ситуацији не може говорити о незаконитим доказима, као што оптужени у жалби тврди.

Иако оптужени наводи да је током поступка дискриминисан те да су прекршена његова права која има по закону и Уставу, у погледу таквог приговора уопште не износи аргументацију која би ишла у прилог таквој тврдњи оптуженог него је остала у домену неаргументованих тврдњи.

Што се тиче приговора оптуженог и наводне симптоматичности у погледу тога што су током поступка као свјedoци саслушана његова дјеца М.М. и Н.М. овај суд је на то питање већ изнио свој став приликом одговарања на наводе из жалбе браниоца оптуженог. Предмет разматрања првостепеног суда били су такође и искази малољетне дјеце као и њихова способност да као свјedoци будући да су малољетни на адекватан начин учествују у том поступку имајући у виду на те околности мишљење Л.Д. психолога, која је говорила о емотивној зрелости дјеце и њиховој могућности да се саслушају током доказног поступак као свјedoци, тако да се ни у том дијелу не може говорити о евентуалним пропустима првостепеног суда, нити се може говорити да се ради о незаконитом доказу као што оптужени неосновано у жалби тврди.

Надаље у жалби бранилац се бави одређеним финансијским процјенама, како у погледу вриједности свог стана, те износима колико

је наводно давао на име издржавања дјеце, уз тврдњу да је он у потпуности измирио цјелокупну обавезу и то више него што је цјелокупна износила, а да је то током поступка признала његова супруга. Наведена тврдња се не може прихватити као аргументована јер је у супротности са свједочењем Г.М. која је била изричита у томе да њен муж није на име издржавања њихове заједничке дјеце плаћао алиментацију. Такође, оптужени у жалби наводи да је практично током доказног поступка његова бивша супруга признала односно да је њему рекла да умањује потраживање за издржавање дјеце на име једне половине заједничких дуговања колико имају, а што се не може прихватити као тачним наводом имајући у виду садржај онога што је свједок Г.М. изјавила током доказног поступка, а чији исказ је првостепени суд у потпуности прихватио и користио у поступку утврђивања чињеничног стања.

Што се тиче материјалних доказа које је оптужени доставио уз жалбу ради се о доказима који нису презентовани током доказног поступка, односно презентовани су тек уз жалбу као што и оптужени наводи. Очигледно је да се ради о доказима који су оптуженом били познати и којима је располагао и у вријеме одржавања главног претреса па је исте могао презентовати током доказног поступка када се о истима могло разговарати и о истима могао изнијети свој став и супротна страна, и суд. Међутим, оптужени је пропустио да те доказе презентује током главног претреса него то чини тек у жалби. Одредбом члана 295. став 4. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине прописано је да се у жалби могу износити нове чињенице и нови докази који и поред дужне пажње и опреза нису могли бити представљени на главном претресу. Жалилац је дужан да наведе разлоге зашто их раније није изнио. Оптужени у жалби и у допуни исте прилаже доказе који су му свакако били доступни и у вријеме трајања првостепеног поступка, те их је без икаквих потешкоћа могао доставити и предложити као доказе, као што то чини у жалби да би се о истима могло расправљати, те да би и првостепени суд могао извршити увид у те доказе. Оптужени уз жалбу и допуну исте прилаже нове доказе али не даје уопште разлоге зашто наведене доказе није раније изнио, па се, имајући у виду садржај одредбе члана 295. наведени докази нису могли бити узети у обзир и уврстити у доказни материјал. Без обзира што оптужени није поступио на начин на који га обавезује члан 295. став 4. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине овај суд је размотрио и те доказе које је оптужени доставио, међутим, закључио је да су исти садржаја који не би утицао на одлуку првостепеног, а ни овог суда, ни у ситуацији да су били благовремено презентовани и представљени пред првостепеним судом, имајући у виду доказни материјал који је тужилац презентовао током доказног поступка и квалитет истих на основу којих је у складу са одредбом члана 16. став 2. Закона о

кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине успио да докаже кривицу оптуженог за наведено кривично дјело.

У допуни жалбе оптужени наводи да му је било ускраћено законско право за заступање од стране адвоката, на који начин су по његовом мишљењу повријеђена његова законска и људска права загарантована позитивним законском прописима, Уставом Босне и Херцеговине, Статутом Брчко дистрикта Босне и Херцеговине и другим међународним актима из области заштите људских права. Међутим, као што произилази из стања у спису оптужени је све вријеме трајања кривичног поступка имао адекватну стручну помоћ коју му је пружао изабрани адвокат Мирко Симић, тако да очигледно не стоје наведени приговори на те околности од стране оптуженог. Надаље, бранилац и у жалби и у допуни жалбе поново потенцира на незаконитости доказа у виду прибављања зк. извадка, а о чему је већ било говора у овој одлуци и у погледу чега се овај суд одредио цијенећи да се не ради о незаконитим доказима, него о доказима који су прибављени на легалан и законит начин. Такође и у допуни жалбе оптужени се бави прорачунима колико је средстава утрошено у погледу отплате њихових заједничких дугова, уз констатацију да је то све што тврди свједок Г.М. признала, а што се не може прихватити као објективно имајући у виду садржај свједочења свједока Г.М. Из садржаја допуне жалбе произилазе наводи који се не могу подвести ни под један законом предвиђен жалбени основ уз неаргументовано негирање извршења кривичног дјела и недокументоване тврдње да је измирио све своје обавезе које има па чак и више од тога на који начин је исплатом истих довео у питање своју егзистенцију и преживљавање. Будући да се ни тим ни свим другим наводима које је оптужени истакао у жалби и допуни исте не доводи на аргументован начин у питање правилност и законитост побијане одлуке, те наводе овај суд није могао ни прихватити као аргументоване, па с тим у вези ни жалбу оптуженог уважити. Све тврдње које оптужени износи у жалби су у потпуној супротности са презентованим доказима, како исказима саслушаним свједока тако и материјалном документацијом која је презентована, а о којој првостепени суд говори на страни другој, трећој и четвртој побијане пресуде.

Будући да првостепени суд приликом доношења побијане одлуке није починио битне повреде поступка, као ни повреде Кривичног закона, ни друге пропусте на које се жалбама неосновано указује, а ни повреде Кривичног закона на штету оптуженог, о чему овај суд води рачуна по службеној дужности, овај суд је жалбе браниоца оптуженог и оптуженог одбио као неосноване.

Били су то разлози због којих је одлучено као у изреци ове пресуде, а на основу члана 313. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине.

ЗАПИСНИЧАР

Љиљана Лукић

ПРЕДСЈЕДНИК ВИЈЕЋА

Зијад Кадрић